

на като циганка. Нея я знаяха и децата отъ селото.

Спрѣ дъждътъ и всички, които бѣха въ навеса, излѣзоха навънъ. Конетѣ и воловетѣ отъ двата плуга, които бѣха стояли на дъжда, бѣха мокри като мишки. Полето бѣше залѣно съ вода. Облакътъ се тъмнѣше сега къмъ селото и нататъкъ гърмѣше. Давидъ метна косата на рамо и се накани да си върви, но не можа да се одържи и пакъ хвърли една зачка на младитѣ :

— Какво бе, какво решихте? Коя майка ще плаче?

Низкиятъ тантурестъ момъкъ сърдито му отвърна:

— Бай Давиде, ти друга работа нѣмашъ ли?

Въ сжщия мигъ изъ пжтя се зададе единъ селянинъ на конъ. И той и конътъ му бѣха мокри отъ дъжда. Наедно съ копитата на коня се дигаше като парцали черна, лепкава калъ.

— Бай Деньо, — обърна се къмъ конника сжщиятъ младежъ. — Коя е оназъ каруца, дето иде задъ тебе? Кой е той?

— Чокоя е, — каза селянинътъ, като се обърна и погледна назадъ. — Кончетата му май запрѣли.

— Самъ ли е? Каточе има още нѣкой въ каруцата?

— Ба, самъ е. Отзадъ има нѣщо завито съ ямурлукъ, ама трѣбва да е соль.